

Blodsystar

Jag tar fram ett gammalt skrin som legat under min säng i årtal. Skrinet är i brunt läder med några guldbokstäver ingraverat. Det är mina initialer. Jag borstar bort lite damm och öppnar det lilla låset. I skrinet finns det gamla barndomsminnen. Min första sko, ett armband från min bortgångna mormor och längst ned i botten ett foto. På fotot finns två små flickor i tioårsåldern. Den ena är blond och den andre mörkhårig, båda ler stort mot kameran. Mina ögon fylls med sentimentala tårar. Jag kommer så väl ihåg den dagen.

- Aj!

Vi båda skrek förskräckt till när marken kom allt närmre. Vi satte oss upp, tittade oss förvånat omkring, och brast sedan ut i skratt. Den mörkhåriga flickan var först upp på fötter och sträckte ut en hjälpande hand. Jag tog tacksamt emot den och blodet från våra skrapsår blandades i handflatan.

- Betyder det här att vi är blodsystar nu?

- Ja, det gör det, bestämde den andra flickan.

Vi utbytte ett brett leende. Äntligen kunde vi officiellt kalla oss systar!

Varje dag lekte vi i lekparken eller hemma hos varandra. Vi var oskiljbara. Sanna hette flickan och jag Anna. Egentligen hette hon Susanna, och jag Anna-Karin, men vi kallade oss för Sanna och Anna, det passade bättre ihop. Det hade varit såhär så länge jag kunde minnas ända tills dagen kom. Dagen när Sanna skulle flytta.

- Lovar du att inte glömma bort mig? frågade jag med gråten i halsen.

- Självklart, svarade Sanna. Vi är ju blodsystar och alla vet att blodsband inte går att bryta.

Hon log sitt övertygande leende och det smittade av sig. En sista kram sedan åkte den blå Volvon iväg. Det var sista gången jag såg Sanna. I flera år satt jag tålmodigt väntades på att hon skulle höra av sig, för naiv och barnslig för att förstå innebörden av att växa upp. Åren fortsatte och inget ljud från Sanna. Till slut var gränsen nådd, jag skulle åka och hälsa på henne. Adressen fanns nedskriven på en lapp upphängd med en kylskåpsmagnet. Med lappen i hand började resan. Det tog flera timmar att ta sig dit med kollektivtrafik men vad gör man inte för en syster. Slutligen var jag framme. Huset låg öde, antagligen var Sanna i skolan. Jag vände ryggen till och skulle börja gå när ytterdörren öppnade upp ett nytt hopp.

- Kan jag hjälpa dig?

- Jag letar efter er dotter. Vilken skola går hon på?

En ny lapp och ny adress, ännu en resa med seg kollektivtrafik. När bussen stannade var jag helt slut efter den kvava luften under resan men Sanna fanns fortfarande där ute att hitta. Skolgården bredde ut sig framför mig. Den kändes stor och jag kände mig liten.

- Letar du efter någon?
- Jag letar efter Sanna.

Eleven rynkade pannan.

- Vi har ingen Sanna här på skolan
- Susanna Andersson? förtydligade jag
- Jaså, du menar Sussie?

Jag nickade, för tagen för att kunna få fram ett ord. Så det var Sussie som gällde nu? Eleven ledde mig fram till ett tjejgäng som stod och rökte. Hon petade på en mörkhårig tjej i skinnjacka. Tjejen vände sig om och jag såg direkt vem det var.

- Sanna, flämtade jag.

Hon hade färgat håret till en mörkare nyans och var hårt sminkad men visst var det hon, min Sanna.

- Sanna?

Jag väckte mig själv ur min bubbla.

- Det är Anna

Först tittade hon frågande på mig, granskade mig noga. Sedan lyste något upp i hennes ögon.

- Åh, det är du! Vi var väl grannar när vi var små?

Mitt hjärta sjönk men jag försökte hålla god min ändå.

- Ja, det var vi

Efter lite vardagssnack vände sig Sanna mot sina kompisar igen.

- Det var kul att träffas igen, sa hon över axeln.

På vägen hem snurrade huvudet med tankar. "Vi var väl grannar när vi var små?" Grannar? Visst var vi det men vi var mer än så. Vi var bästa vänner. Vi var oskiljaktiga. Vi var blodsystar. Jag borde varit glad att hon kom ihåg mig efter alla dessa år men ändå gnagde en klump i halsen. "Vi har ingen Sanna på den här skolan." Sanna hade vuxit upp till coola Sussie men jag var fortfarande lilla Anna. Kvar i samma stad, kvar med samma stil, kvar i gamla minnen. Den natten blev det gamla fotot vått av tårar från en liten flicka.

Den här kvällen fälls en ensam tår på fotot sedan läggs det ned i skrinet. Skrinet skjuts under sängen tillsammans med barndomen. Den här natten fälls inga fler tårar. Den natten dör lilla Anna, precis som Sanna hade gjort. Från och med den dagen är jag AK bland mina kompisar, det vill säga dem få jag har kvar. Blodsysstrar var bara en lek för småbarn och när man växer upp lär man sig att skilja lek från verkligheten. Du växer ifrån det, precis som jag och Sussie.